

Ciutat de Bohane

Col·lecció Raigs globulars

(16)

R

L'editorial agraeix el suport financer de l'Ireland Literature Exchange, amb seu a Dublín (Irlanda), per a la traducció d'aquest llibre.
www.irelandliterature.com · info@irelandliterature.com

Ireland Literature Exchange
Idirmhalarátán Litríocht Éireann

Amb el suport del Programa Creative Europe de la Unió Europea.

El present projecte ha estat finançat amb el suport de la Comissió Europea.
Aquesta publicació és responsabilitat exclusiva del seu autor. La Comissió no és responsable de l'ús que pugui fer-se de la informació aquí difosa.

Primera edició: febrer 2015

Títol original: *City of Bohane*

© Kevin Barry 2011. First published in Great Britain in 2011 by Jonathan Cape. Random House, 20 Vauxhall Bridge Road, London SW1V 2SA

© de la traducció de l'anglès, Ferran Ràfols Gesa

© de la fotografia de Kevin Barry, Martina Kenji

© d'aquesta edició, Raig Verd Editorial, 2015

Disseny de la coberta: Noemí Giner

Il·lustració de la coberta: Oriol Tuca Vancells

Corrector: Gerard Malet

Publicat per Raig Verd Editorial

Gran via de les Corts Catalanes 514, 1r 7a, Barcelona 08015

www.raigverdeditorial.cat

@Raig_Verd

RaigVerd

Impressió: Estugraf

Dipòsit legal: B - 159-2015

ISBN: 978-84-15539-89-6

BIC: FA

Impress a Espanya - *Printed in Spain*

Raig Verd editorial forma part de l'Associació d'editorials independents

Un cop llegit el llibre, si no el vols conservar, el pots deixar a l'abast d'altres, passar-lo a un company de feina o un amic a qui pugui interessar. En el cas de voler llençar-lo (cosa impensable), fes-ho al contenidor blau de reciclatge de paper.

L'editorial expressa el dret del lector a la reproducció total o parcial d'aquesta obra per a ús personal.

Ciutat de Bohane

Kevin Barry

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Raig verd
editorial

Per a Olivia Smith

Primera part
Octubre

La naturalesa de la pertorbació

Sigui el que sigui el que no va a l'hora, prové del riu. Indiscutible: l'aroma de malícia de la ciutat és una aroma que prové del riu. Estem parlant del Bohane. Una explosió malèfica d'aigües fecals que entra amb gran brogit a la ciutat provinent dels descampats del Gran Buit i li dóna nom: la ciutat de Bohane.

Ell caminava pels molls i inhalava la malignitat del riu. Era més de mitjanit al front de Bohane. La seva forma de caminar tenia una regularitat, un ritme lent i tranquil de cuir sobre pedra, i els llums del moll encenien una boirina verda entre la nit, la llum d'un somni trist. Per en Hartnett, el brogit de l'aigua era com la sang que li corria per les venes, i quan va passar davant dels patis dels botiguers, els gossos guardians van encadenar una seqüència d'udols per tot el front. Mireu-los, els gossos: els pèls del clatell eriçats, els ulls grocs i lívids.

Sabiem que venia pels udols dels gossos.

Els polis se'l miraven de lluny; un parell de polis a cavall que refrescaven els palominos a l'abeurador de l'altra banda, al barri del Fum. Els polis acabaven d'arribar de l'escena d'una estronxada.

—El clisses, aquell? —va dir un d'ells—. Puto Albí de merda.

—Posa't el rellotge a l'hora, quan el vegis —va dir l'altre.

Albí, li deien uns, altres li deien el Llargarut: el cap dels Pixavins d'en Hartnett.

Va fer drecera des dels molls i es va ficar al Dèdal, el tristament famós Dèdal de Bohane, un laberint de gran malignitat, una madeixa de carrers indestriables. Tenia aquella mirada seva del Dèdal: un manso elegant que duia un abric Crombie tocat i posat com qui no vol la cosa, estès a les espatlles sobre un trajo macarroni, llana moher, color gris pàl·lid. Unes dents a la boca que eren un cementiri profanat, però tothom carrega la seva creu. Marcaven els passos un parell de botes portugueses, i la intensitat que hi posava, l'èmfasi, eren diners.

Els havia cardat bé, els rics; ah, les històries que n'explicàvem, a Bohane, d'en Logan Hartnett.

Quadratets humits del Dèdal s'obrien de cop i volta, com si boquegessin, i en Logan s'hi escolava. De matinada, Dèdal endins s'hi eternitzava tota mena de gent. Abaixaven els ulls quan en Logan els passava pel costat, s'examinaven els dits dels peus i les bótes de vi castany; ningú no mirava als ulls del Llargarut si ho podia evitar. Estrany, però ens feia por i n'estàvem orgullosos, les dues coses. Se sabia dur amb gràcia, com diem a Bohane. Era orgullós i anava dret i no mirava ni a esquerra ni a dreta sinó sempre endavant, amb les espatlles tirades enrere, com un general. Recorria l'embull àrab de passatges i carrerons que formen el Dèdal i hi havia la patacada, el vol, la patacada, el vol del cuir portuguès sobre els carrerons de llambordes.

Sí, i en Logan estava com un peix a l'aigua mentre avançava pel laberint. No tenia por de les ombres, coneixia la fibra del lloc, cada giragonsa i cada cantarella.

La Jenni Ching s'esperava sota l'arç blanc de la plaça dels 98.

En Logan se li va acostar, i n'hi havia prou de sentir-lo caminar: no calia alçar els ulls per lligar caps. Ell li va somriure

igualmente, i va ser un somriure sardònic d'haver patit molt, com si digués: ja hi tornem, Jenni?, i va seure al banc del costat. Va posar la mà sobre la d'ella, que era menuda, delicada, assassina.

Hi havia estacions senceres d'amants pretèrits gravades al banc.

—I doncs, xiqueta? —va dir.

—La truja que han estronxat al Fum era una Cusack dels Colls —va dir ella.

—S'ho havia buscat, Jen?

—Que no s'ho busquen sempre, els Cusack?

En Logan va afinar els llavis en senyal d'assentiment.

—Els Cusack sempre han sigut uns malànimes, nena.

La Jenni en tenia disset, aquell any, però tenia més cap que no això. Curosa, era, i tota succulenta amb els pantalons caiguts, les sabates de plataforma amb taló i els cabells amb blens recollits molt amunt, en un monyo estil pinya. Es va treure la punta d'un puret de la butxaca de les tetes del seu vestit de vinil tancat amb cremallera i el va encendre.

—Ja tinc prous problemes a l'altra banda de la passarel·la, collons, H.

—Ja ho sé.

—De mica en mica els Cusack ens-e fotran ràfegues de venjança, i sats què, eh?, doncs que l'últim que necessitem al Fum és que un picot de caraculs com ells baixin a acolloni'n-se des dels Colls.

—Sempre s'hi pot enraonar, amb els Cusack, Jenni.

—Doncs lo que me fot por és que no només enronin, H. Diu que allà dalt als Colls hi ha tres blocs en la marca dels Cusack, últimament, i això vol dir tres blocs de mamarratxos amb ganes de fotre brega, me captes?

—Massa i tot, Jenni.

És una tradició entranyable de Bohane que les famílies dels Colls del Nord facin picar les banyes contra les famílies del

Dèdal. En Logan manava al Dèdal, i duia el Dèdal a la sang, i el seu poder era el més ferotge de la ciutat, aquell any. Però els Cusack acumulaven forces i pebrots als Colls.

—Quin gir els hi clavarem, Logan?

La Jenni tenia un punt irreal. Era cosa de naixement, els Ching eren carn del Fum. El Fum eren putes, herba, locals fetitxistes, caus de mam, carrerons d'agulla, salons de somniar i restaurants xinesos. El Fum era l'altra banda de la passarel·la, davant del Dèdal, a l'altra banda del Bohane, i els Pixavins d'en Hartnett també en controlaven els moviments. Però els Cusack es preparaven per fotre-hi mà.

—Doncs diria que ja cal que ens afanyem a respondre, Jenni, guapa.

—Perquè baixaran igualment, és?

—Oh, no n'hi ha cap dubte, nana. Baixaran bordant. Tant per tant, val més que els obliguem a fer un moviment ràpid.

La Jenni va rumiar la tàctica.

—Abans que estiguin a punt per saltà'ns-e al coll, vols dir? És a dir, que juguem amb el seu orgull. Què bramen, els Pixavins? T'hi tornaràs ull per ull, Cusack, o no hi ha collons, és?

En Logan va somriure.

—Ets una noia excepcional, Jenni Ching.

El compliment li va provocar una ganyota.

—Maco de dir, H. Esclar que els Cusack no ens haurien d'estar buscant les pessigolles per començar, me captures? Púrria dels Colls, no són re més que això, i ara se'ns foten valents i llenguts, eh? I envien gent al Fum? Com és que es foten els valents de cop i volta, això ens hauríem de preguntar.

—Què vols dir exactament, Jenni?

—Vull dir que ensumen una feblesa, és? Es pensen que no tens el cap posat en les coses dels Pixavins?

—I en quin altre lloc l'hauria de tenir, el cap?

Es va tombar per amollar-li la seva mirada freda, la Jenni, i li va aguantar fixos els ulls.

—No ho hai de dir jo, senyor Hartnett.

Ell es va aixecar del banc, somrient. Ni gota de caliu havia entrat a la mà de la noia en el temps que ell hi havia tingut la seva a sobre.

—O sigui que vols més Cusacks ferits? —va dir.

Ell se la va mirar un moment i prou; la mirada era la seva paraula.

—N'estàs segur, H? Un atre hivern de sang a Bohane, és?

Un somriure d'ell, tan gris com va poder.

En Logan Hartnett estava decidit a no perdre-la de petja, la noia Ching. En una ciutat tan petita i homicida has de vigilar per tot arreu. Va travessar la penombra del Dèdal. Els carrers d'edificis de maons són estrets, costeruts, estan mal il·luminats i els grans cingles de la ciutat fan que el Dèdal sembli un lloc tancat. La nostra ciutat està construïda sobre un seguit de cingles que limiten i encanonen el Bohane. Els carrers cauen en picat al riu, que és un corrent negre i veloç a la base de gairebé tots els carrers, negre com l'aigua de torbera que l'alimenta, i tres quilòmetres aigües avall el riu passa l'últim cingle i penetra en la mar remorosa. De la ciutat estant no es veu l'oceà, però en tot moment se sent el mormol d'ozó de la seva proximitat, un deix ronc a l'aire, una mena de raspiera.

Tot plegat és tan depriment com només ho pot ser la costa irlandesa.

En Hartnett, cap dels Pixavins, va passar per un carreró particular, va llançar una llambregada per sobre de l'espatlla —sempre tan prudent— i es va escolar per un cert portal. Va pitjar tres vegades el timbre de llautó, va fer una pausa i el va prémer dues vegades més. Es va fixar en una aranya que es despenjava des del marc de la porta, va gaudir de la seva caiguda mesurada, esglaonada, va pensar que ja era força tard per veure'n, ara que eren a l'octubre i tota la ciutat estava d'un humor marró. A dins va haver-hi corredisses, la tapa de l'espiera es va moure, una pupil·la la va reemplaçar, petit sobresalt, el

pany que va sonar, es va obrir i la porta corredissa, metàl·lica i vermella, que va lliscar amb un grinyol —*Carrrrrinc!*— sobre les guies. Farien bé de greixar-la, va pensar en Logan quan va veure aparèixer en Tommie el Vigilant: un homenet com un rave amb el pit pelut. Va fer una reverència i va xiuxiuejar la seva reverència.

—Ja em pensava que seria vostè, senyor Hartnett. Quasi l'hora, és.

—Diu que la rutina és veïna de la follia, Tommie.

—Se'n diuen moltes, de coses, senyor Hartnett.

Va encendre el seu somriure pàl·lid en direcció al Vigilant. Va passar a dins, va empènyer la porta amb força sobre les guies, que es va tancar darrere seu —*craaanc!*— i els dos homes van avançar lentament per un passadís estret; les parets, d'un vermell llampant, suaven com parets de discoteca, justament el que havia sigut aquell edifici en altres temps, tot i que feia molt que l'havien reformat.

Queien lluny, a Bohane, els dies de les discoteques.

—I com tenim la mestressa, senyor H?

—Extremadament bé, Tommie, per què no ho hauria d'estar?

El somriure de l'Albí és va tibar tot d'una i va deixar esparverat el Vigilant. I ple de preguntes, també.

—Només preguntava, senyor H.

—Doncs moltes gràcies per preguntar, Tommie. Em preocuparé de donar-li records teus.

Estrany, distorsionat, el tel que se li havia posat un moment als ulls, i el passadís es va encorbar, va virar i es va obrir a un cau mal il·luminat i remogut per veus baixes i nocturnes.

Era la Sala Menjador d'en Tommie.

El lloc preferit dels poderosos de Bohane.

Bancs de vellut vermell resseguien els confins de la sala. Als bancs hi seien païos robustos i galtuts que agraïen la poca llum que hi havia. Eren els mercaders de la ciutat, homes amb

una certa flaca per la laca de cabells, el mam fort i els greixos saturats.

—Ebris i puters tots —va dir en Logan, prou fort per a qui el volgués sentir.

A l'altra banda del bon parquet l'esperava un taulell amb barra de llautó. En Logan s'hi va acostat amb aire principesc, i el polit obsessiu dels llistons es va palesar al gep d'en Tommie el Vigilant mentre corria i s'ajupia per passar sota la barra. Va agafar el drap i es va afanyar a passar-lo al punt on en Logan seia cada nit.

—Se t'hi han fet clivelles, Tommie.

En Logan es va treure les mànigues de l'abric d'una sacsejada i el va penjar en un piu que quedava sota la barra. El mànec del coltell quedava a la vista de tothom —mareperla amb taques blau cel— i el duia sota el cinturó com qui re, amb la jaqueta apujada perquè la fulla es veiés millor. Va allisar la llana moher del seu vestit macarroni. Va estirar-ne un bocí esfilagarsat. Amb posat somniós, es va passar la punta del dit per aquell pòmul de superestrella.

—I què, corren coses estranyes, Tommie?

Era evident que el Vigilant estava espantat.

—Estranyes, senyor H?

En Logan va somriure amb un indicatiu d'innocència.

—Dic que si hi ha cap rumor nou per aquí, Tommie, no?

—Aix, la xerrameca de sempre i prou, senyor Hartnett.

—Ah sí?

—Qui vol enxampar qui. Qui es fa a qui. Qui s'ho ha buscat i què li passarà.

En Logan va inclinar el cos sobre el taulell i va posar una veu més greu.

—I es xerra d'alguna cosa de fora, sobre el Gran Buit, Tommie?

El Vigilant sabia perfectament a què es referia; ja s'havia esbombat.

—Me suposo que ja ho sap, oi, lo que es diu?

—Què es diu, Tommie, concretament?

—Que han vist un cert... algú allà a fora.

—El nom, Tommie.

—Són enraonies, només, senyor Hartnett.

—Digue'l.

—Només és un nom, senyor Hartnett.

—Digue'l, Tom.

El Vigilant va donar una ullada a tota la sala, tenia els nervis de punta.

—El Gant Broderick.

En Logan va tremolar com una joveneta per escarnir el nom i amb la punta dels dits va fer un repic ràpid de timbal a la barra.

—Primer els Cusack, ara el Gant —va dir—. Dec haver fet coses molt fotudes en alguna vida anterior, no, Tom?

En Tommie el Vigilant va somriure mentre sospirava.

—Potser fins i tot en aquesta, senyor H?

—Valent, Tommie. Ben fet.

El Vigilant va il·luminar la cara tant com va poder.

—Té aquella por al cos, senyor?

—Ui, sí que l'hi tinc, Tommie.

El Vigilant va penjar el drap al ganxo corresponent. Va fer un intent migrat de xiular per semblar despreocupat. En Tommie no podia treure's de les faccions el sentiment que regnava a la sala, el deix i el to de les converses que s'hi arremolinaven. En Logan sempre el feia servir a ell per calibrar l'estat d'ànim de la ciutat. Costava de llegir, a vegades, Bohane. Té nom de lloc insular i contradictori, i és un fet que tenim tirada als brots de ràbia i hilaritat, cosa que ens fa imprevisibles. El Vigilant repicava un grapat de dits nerviosos al parquet, a ritme viu.

—Què li trauria les preocupacions del cap, senyor Hartnett?

En Logan ho va pensar un moment. Va deixar que els ulls

li pugessin cap al ventilador del sostre, que girava estoicament i llescava el fum blau del bar.

—Atansa'm una dotzena d'ostres de les teves —va dir— i un rajolí apreciable del John Jameson.

El Vigilant va assentir amb aire d'aprovació mentre posava fil a l'agulla.

—No té sentit estar-se de res, senyor Hartnett.

—No, Tommie. Tant per tant, elevem-nos per sobre de les bèsties del camp.